

عنوان مقاله:

بررسی حیاط مرکزی خانه های بومی استان هرمزگان

محل انتشار:

هفتمین کنگره سالانه بین المللی عمران، معماری و توسعه شهری (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسندگان:

صدیقه باقری پور - گروه معماری، واحد بندرعباس، دانشگاه آزاد اسلامی، بندرعباس، ایران

وحیده نوری اکبرآبادی - گروه معماری، واحد شهر بابک، دانشگاه آزاد اسلامی، کرمان، ایران

خلاصه مقاله:

تلاش انسان ها در طول تاریخی همواره رو به سوی ایجاد سرپناهی امن و مطابق با محیط پیرامون خود بوده است. معماری بومی در مناطق مختلف ایران به صورتی پایدار بنا نهاده شده است به این صورت که معماران همواره خصوصیات بومی و منطقه ای را در همگون سازی بنا با محیط مد نظر داشته و بناها به گونه ای شگرفت همسو با محیط خود می زیستند. یکی از عناصر مورد استفاده در معماری بومی، حیاط مرکزی است. حیاط مرکزی فضایی ایمن، خصوصی و آرامش بخش است که موجبات شکل گیری تهویه طبیعی، روشنایی روز و ارتباط بصری با طبیعت را فراهم می کند. این پژوهش با هدف بررسی حیاط مرکزی به عنوان فضای باز ساختمان های مسکونی در استان هرمزگان و با روش توصیفی-تحلیلی و تکیه بر اسناد کتابخانه ای شکل گرفته تا نتایج حاصل از آن راهکار مناسبی جهت طراحی فضاهای باز مسکونی در ساختار کنونی باشد.

کلمات کلیدی:

معماری بومی، حیاط مرکزی، اقلیم گرم و مرطوب، فضای باز

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1373490>

